

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀθηναΐδος» προσφέρει εἰς τὸν ἀποστέλλοντα τὰ χρήματα 10 νέων συνδρομητῶν ἐν ἀντίτυπον «Τὰ Εὐρισκόμενα τοῦ Σολωμοῦ» ἢ ἓνα τόμον τῆς Ἑρμηνείας τῶν Εὐαγγελίων ὑπὸ Γ. Κωνσταντίνου.

Ἡ αὐστηρὰ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος θεωρεῖται ὑπὸ τινων ὡς τι ἐπαχθὲς καὶ λίαν δυσάρεστον, ἰδίως δὲ, ὅταν τοῦτο ἐπιβάλλει ἡμῖν ταπείνωσιν καρδίας· δι' ἃ καὶ ἡ χριστιανικὴ εὐσέβεια ὑποτίθεται ὑπ' αὐτῶν ὡς βλακία καὶ ἀναξία εὐγενοῦς καρδίας· ἐνῶ πράγματι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος εἶναι σημεῖον ἀγαθῆς καρδίας, σεβομένης τὰ τῶν ἄλλων ὡς καὶ τὰ ἑαυτῆς δικαιώματα, καὶ ἥς ἡ ἀξιοπρέπεια πηγάζει ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν εὐδοκίας τοῦ Ὑψίστου. Ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ ἔχει τι ἡγεμονικὸν ἄνευ ἀλαζονίας, ἀγαπητὸν ἄνευ ματαιότητος, ἐνάρετον καὶ τερπνὸν ἄνευ προσποιήσεως.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος τοῦ ταπεινοῦντος πλείοτερον τὴν καρδίαν καὶ καθιστῶντος αὐτὴν πρᾶον διεγείρει καὶ τὰ ἡδύτερα ἐν αὐτῇ αἰσθήματα καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ὄντως εὐτυχῇ. Κατὰ τὸ τέλος τῶν ἐξετάσεων ἐν τινι Παρθεναγωγείῳ, μέλος τι τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἐπρότεινε εἰς τὰ τὴν ἀνωτάτην τάξιν ἀπαρτίζοντα κοράσια νὰ γράψωσιν ἐκάστη ἐπὶ τεμαχίου χάρτου τὴν λέξιν ἣτις κατ' αὐτὰς ἐκφράζει τὸ ἡδύτερον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ αἶσθημα. Τινὲς τούτων ἔγραψαν «Ἀγάπη» ἄλλαι «Ἐρως» ἄλλαι «Ἐλεημοσύνη» ἄλλαι «Εὐσπλαγχνία» κ.τ.λ. μία ὁμως ἔγραψε «Μετάνοια». Ἄν καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ

χάρτου τὸ φέρον τὴν λέξιν ταύτην ἦτο ἀνυπόγραφον ἢ ἐκφρασίς ὅμως τοῦ προσώπου αὐτῆς ὅπερ ἀντενάκλα τὸ αἶσθημα τῆς μετανοήσεως καρδίας ἐπρόδιδεν αὐτὴν. Δάκρυα δὲ χαρᾶς κατέρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εὐγνωμονούσης νεάνιδος, διότι ὁ Πανάγαθος ἡδύοκῃσε νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτῇ τὸ ἡδύτερον τῶν αἰσθημάτων, τὸ πηγάζον ἐκ τῆς μετανοίας. Αὕτη εἶναι ἡ ἀμεταμέλητος πρὸς σωτηρίαν μετάνοια ἣτις ἀποκτᾶται μὲν διὰ πικρῶν θυσιῶν, ἀλλὰ πάντα ταῦτα, ὡς ἡ γεῦσις τῶν ἀηδῶν φαρμάκων καὶ οἱ πόνοι τῶν ἐγχειρίσεων, παρέρχονται ἐναπομένει μόνον ἡ εὐχαρίστησις, ἣτις παρακολουθεῖ τὴν ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς ἁμαρτίας Θεραπευθεῖσαν καρδίαν· διὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἱστάμενος «ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου» ἐνώπιον τῶν φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν Στωϊκῶν καὶ τῶν Ἐπικουρείων δεικνύων τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀγνώστου αὐτοῖς Θεοῦ ἀνέκραξεν:

«Τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν· διότι ἔστησεν ἡμέραν, ἐν ἣ μέλλει κρίναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὦρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.» (Πράξ. ιζ', 30, 31.)

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΤΑ ΦΩΣΦΟΡΑ

(ὑπὸ τῆς κυρίας Α. Γ. Π.)

Ἡ χιών ἐπιπτε μὲ πυκνὰς νιφάδας, ἡ δὲ νύξ τῆς παραμονῆς τοῦ Νέου Ἑτους ἐπῆρχετο παγετώδης καὶ ζοφερὰ· μικρὰ δὲ τις κόρη ρακένδυτος ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ὁδοὺς ἀνήσυχος καὶ τεθλιμμένη. Οἱ λεπτοφυεῖς καὶ γυμνοὶ αὐτῆς πόδες μελανοὶ καταστάντες ἕνεκα τοῦ ψύχους, ἐβυθίζοντο ἐντὸς τῆς χιόνος, ἀλλὰ τὸ

δυστυχές παιδίον περιεπάτει ἀδιακόπως κρατοῦν σφιγκτὰ εἰς τὰς χεῖράς του δεσμίδα, φωσφόρων. Ἀλλοίμονον! εἶχε διατρέξει τὰς ὁδοὺς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας προτείνουσα τὰ φωσφόρα της, ἀλλ' οὐδεὶς ἀγοραστῆς εἶχε παρουσιασθῇ! ἤδη δὲ ἡ ἡμέρα ἐτελειώσε καὶ οὐδὲν λεπτὸν εἶχε κερδήσει. Αὕτη ἡ σκέψις τὴν κατεῖχεν ἐνῷ αἱ νιφάδες τῆς χιόνος ἔπιπτον ἐπὶ τῶν ξανθῶν καὶ ὠραίων πλοκάμων, αἵτινες ἐκυμάτιζον ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων της.

Περιεπάτει λοιπὸν θεωροῦσα ἀνυσύχως τὰ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπὶ τῶν παραθύρων τῶν οἰκῶν λάμποντα ἤδη φῶτα· ἐνίοτε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσταμάτων ἐπὶ τῶν ἀχνιζόντων φαγνῶν καὶ τῶν γλυκυσματῶν, ἅτινα ἦσαν παρατεθειμένα ἐξωθεν τῶν διαφόρων ἐργαστηρίων παρὰ τὰ ὁποῖα διήρχετο· διότι πανταχοῦ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπῆντα τις ἐκτεθειμένα ὠραία πράγματα, πανταχοῦ ἐπεκράτει κίνησις καὶ φαιδρότης ἀσυνήθης.

Ἀλλὰ βαθμηδὸν τὸ πλῆθος τῶν ἀγοραζόντων τὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους ἤρχιζε νὰ ἀραιοῦται καὶ ἡ σιγὴ νὰ διαδέχεται τὴν προτέραν τύρβην καὶ τὸν θόρυβον· διότι πάντες ἔσπευδον εἰς τὰς οἰκίας των ἕκαστος μεριμνῶν περὶ τῶν εὐχαριστήσεων, ἃς ὑπέσχετο αὐτῷ ἡ ἐπίσημος ἐκείνη ἐσπέρα.

Ἀλλ' ἡ ὀρφανὴ κόρη ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν της· καὶ διατί νὰ ἐπιστρέψῃ; Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κύριος παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ ἤθελε τὴν δεῖρει καὶ τὴν στείλῃ νὰ κοιμηθῇ νῆστιν, διότι ἐμελλεν νὰ ἐπιστρέψῃ οὐδὲν λεπτὸν φέρουσα, ἐκτὸς τούτου μήπως ὑπὸ τὴν καταρρέουσαν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐκοιμάτο ὁ ἄνεμος δὲν ἐσύριζεν ἐπίσης διὰ τῶν σχισμῶν;

Ταῦτα διαλογιζομένη εἰσεχώρησεν εἰς τινὰ γωνίαν σχηματιζομένην μεταξὺ δύο μεγελοπρεπῶν οἰκῶν καὶ ἐκεῖ ἐστάθη ἰν' ἀναπαυθῇ. Ἀλλοίμονον! αἱ μικραὶ αὐτῆς χεῖρες ἦσαν ἀναίσθητοι ἕνεκα τοῦ ψύχους· ἐὰν ἡ δύνατο νὰ λάβῃ ἐν ἑκ τῶν πολλῶν φωσφόρων, ἅτινα ἐκράτει διὰ τὸ ἀνάψῃ καὶ νὰ τὰς θερμάνῃ δι' αὐτοῦ! Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, . . . ἐπὶ τέλους ὅμως μετὰ τινὰς στιγμὰς δισταγμοῦ σύρει βραδέως ἐν, τὸ τρίβει ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ πλησιάζει τὰς δύο μικρὰς της χεῖρας. ὦ, πόσον τὸ θέαμα τῆς φλογὸς ἐκείνης ἦτο παρήγορον ἐν μέσῳ τοῦ ἀγρίου σκότους! Ἀλλὰ πᾶν πᾶν παρὰδοξον! τῇ ἐφάνη ὅτι πλησίον αὐτῆς ἐσπινθηροβόλει μεγάλην πυρὰ ἀναδιδόμενη ἀπὸ πολυτελοῦς καὶ καλῶς ἐστιβωμένης ἐστίας· βλέπουσα δὲ τὰ ἀπαστράπτοντα χάλκινα αὐτῆς κοσμήματα ἠσθάνετο ἤδη τὴν εὐεργετικὴν θερμότητα καταπαύουσαν τὸ ῥίγος, τὸ ὁποῖον διήρχετο τὸ σῶμά της. Ἀλλ' οἱμοὶ! τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπλησίαζεν ἵνα θερμάνῃ τοὺς μικροὺς πόδας της, ἡ πυρὰ ἐσβέσθη, ἡ ἐστία ἐγένετο ἄφαντος καὶ αὕτη εὐρίσκετο πάλιν ἐπὶ τῆς χιόνος κρατοῦσα τὸ ἐσβεσμένον φωσφόρον. Ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ ἕνεκα τοῦ ψύχους λαμβάνει δεξιὸν φωσφόρον· πάλιν δὲ ἡ λάμψις αὐτοῦ ἐφώτισε

τὸν σκοτεινὸν τοίχον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο· ἀλλὰ νῦν ἄλλο θέαμα ἔτι μᾶλλον ἐπαγωγὸν ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτήν. Ὁ τοίχος ἐκεῖνος ἦτο διαφανὴς καὶ δι' αὐτοῦ διέκρινε μεγάλην καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένην αἴθουσαν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἦτο παρατεθειμένη τράπεζα πολυτελής—ῥθόνη λευκοτάτη ἐκάλυπτεν αὐτήν καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς ποικίλα καὶ ἄφθονα φαγητὰ ἤχνιζον διαχύνοντα ὁσμὴν λίαν εὐάρεστον. Μετὰ πύθου λοιπὸν ἔτεινεν ἵνα λάβῃ τὸ ἐγγύτερον αὐτῆς πινάκιον ἐψημένης νήσσης· ἤδη ἔψαυε τὸ περὶον καὶ τὸ μαχαίριον, ὅτε ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὸ φωσφόρον καὶ δὲν ἀπῆντησεν οὐδὲν ἄλλο, εἰ μὴ τὸν ψυχρὸν καὶ τραχὺν τοίχον.

Ἐν τούτοις τὸ ψῆχος καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δριμύτερον· σύρει λοιπὸν καὶ τὸ ἄλλο φωσφόρον, παρευθὺς δὲ ἄλλο θέαμα ἐξέπληξε καὶ πάλιν τοὺς κεκμηκότας ὀφθαλμούς της. Λαμπρὸν δένδρον τῶν Χριστουγέννων! πολὺ ὠραιότερον καὶ πολὺ μεγαλειότερον ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον εἶχε θαυμάσει πρὸ ὀλίγου διὰ μέσου τῶν θόλων ἐργαστηρίου τινὸς παρὰ τὸ ὁποῖον εἶχε διαβῇ. Ἀναρίθμητοι μικραὶ λυχναὶ ἐφώτιζον τὰς κλάδους αὐτοῦ, οἵτινες ἦσαν βεβαρυμένοι ὑπὸ τῶν πολλῶν δώρων, ἅτινα ἔφερον· ἅπειρα παίγνια, λαμπρῶς δεδεμένα βιβλία, ἄνθη, εἰκόνες καὶ ὀπωρικά ἐκρέμαντο ἐκεῖ ὅμοια μὲ ὅσα πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἰδεῖ κοσμοῦντα τὰ διάφορα ἐργαστήρια. Ὅποιον γοητευτικὸν θέαμα! Καὶ πάλιν τείνει πρὸς αὐτὰς μετὰ χαρᾶς τὸ πτωχὸν κοράσιον τὰς χεῖρας, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ φωσφόρον ἐσβέσθη. Ἀλλ' ὅμως τὴν φορὰν ταύτην αἱ μικραὶ λυχναὶ τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων δὲν ἐξηφανίσθησαν· παρέμειναν καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ὅλοι ὁμοῦ ἀνέβαινον βαθμηδόν, ἀνέβαινον ὑψηλὰ μέχρις οὗ εἶδεν ὅτι δὲν ἦσαν ἄλλο τι εἰ μὴ αἱ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της λάμποντες ἀστέρες. Ἀλλ' ἐνῷ τοὺς παρετήρει, εἰς ἐξ αὐτῶν διέγραψε χρυσὴν γραμμὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐξάπαντος μέλλει τις ν' ἀποθάνῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐπιθύρισε· διότι ἐνθυμήθη ὅτι, ὅτε ἔζη ἡ προμήτωρ της, ἡ μόνη, ἥτις τὴν ἡγάπα ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἥτις θνήσκουσα ἀφῆκεν αὐτὴν ὀρφανὴν καὶ ἀπροστάτευτον, τῇ ἔλεγεν ὅτι, ὅσκις ἀστήρ τις διατρέχει τὸν οὐρανὸν εἶναι σημεῖον ὅτι ψυχὴ τις μέλλει ν' ἀπέλθῃ τῆς γῆς. Ἐξάπαντος μέλλει τις νὰ ἀποθάνῃ, ἐπιθύρισε καὶ πάλιν βλέπουσα τὸ περὶ αὐτὴν ἄγριον σκότος καὶ σύρουσα καὶ πάλιν καὶ ἄλλο φωσφόρον.

Ἀλλ' ἡ φλόξ ἥτις ἀνεδόθη ἦτο πολὺ ζωηρότερα καὶ μεγαλειότερα καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς μετ' ἐκπλήξεως διέκρινε τὴν μορφήν τῆς προμητορὸς της, ἥς τοὺς λόγους εἶχεν ἀναμνησθῇ. Ναὶ ἡ προμήτωρ της ἴστατο ἐν μέσῳ τῆς λάμψεως ἐκείνης ἀτενίζουσα μετὰ στοργῆς πρὸς αὐτήν.

ὦ ἀγαπητῇ μοι προμήτωρ ἀνεφώνησεν! ὅλα ὅσα εἶδον μέχρι τοῦδε, ὅλα ἐξηφανίσθησαν. Καὶ ἡ ἐστία παρὰ τὴν ὁποίαν τόσον ἐπόθουν νὰ θερμανθῶ καὶ ἡ

τράπεζα καὶ τὸ ὡραῖον δένδρον τῶν Χριστουγέννων καὶ σὺ θὰ ἐξαφανισθῇς ὡς ἐκεῖνα ἅμα σβεσθῇ τὸ φωσφόρον. Λάβε με λοιπὸν ἐκεῖ, ὅπου θὰ ὑπάγῃς διὰ νὰ ἦμαι πάντοτε μετὰ σοῦ.

Καὶ ταῦτα λέγουσα διὰ νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν προμήτορά της ἔτριψεν ἐσπευσμένως ὀλόκληρον τὴν δεσμίδα τῶν φωσφῶρων, ἅτινα ἐκράτει.

Λάμψις ἀσυνήθης περιεκάλυψε τότε αὐτὴν· ἡ προμήτωρ της ἦτο ἔτι ἐγγύτερον καὶ ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας της περιεπτύχθη αὐτὴν καὶ οὕτω αἱ δύο ὁμοῦ ἠνωμένα ἀνῆλθον ἐν σιγῇ ὑπεράνω τοῦ παγωμένου ἐδάφους, ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν ἐκεῖ, ὅπου οὔτε οἱ παγετοί, οὔτε αἱ ταλαιπωρίαι τῆς πενίας, οὔτε τὸ ἄλγος ἰσχύουσι ποτε νὰ διαταράξωσι τὴν ἀναλλοίωτον γαλήνην.

Καὶ τὴν ἐπαύριον, ἡμέραν τοῦ Νέου Ἑτους, ὅτε ὁ ἥλιος ἐφώτισε τὰς χιονοσκεπεῖς ὁδοὺς, μικρὰ κόρη εὐρέθη ἄπνους παρὰ τινι γωνίᾳ μεταξὺ δύο μεγαλοπρεπῶν οἰκιῶν. Αἱ περειαὶ τῆς ἦσαν ὡχραὶ καὶ κατάψυχροι ὡς ἡ χιών ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκειτο ἐξηπλωμένη· ἀλλ' ἐπὶ τῶν χειλέων της διεσώζετο εἰσέτι τὸ μυστίδιον τῆς παιδικῆς χαρᾶς μεθ' ἧς συνήνητσε τὴν πρὸς αὐτὴν ἐλθοῦσαν προμήτορά της. Εἶχεν ἀποθάνει ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους! παρ' αὐτὴν δὲ ἔκειντο τῆδε κάκεισαι ἐρριμένα τὰ φωσφῶρα, ὧν μίαν δέσμην ἐκράτει εἰσέτι ἡμικαυστον εἰς τὴν χεῖρά της.

Ἀτυχὲς κοράσιον, εἰπέ τις τῶν διαβατῶν, ἠθέλησε νὰ θερμανθῇ! Ἀλλ' οὐδεὶς ἐμάντευσεν, ὅποσα ὥραϊα πράγματα εἶχεν ἰδεῖ δι' αὐτῶν καὶ ἐν μέσῳ ὁποίας λάμψεως εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἀνοίγην δι' αὐτὴν νέον καὶ αἰώνιον ἔτος.

(Ἐκ τῶν τοῦ Andersen)

Ἡ Θεὰ Ἰσις.

ΟΦΙΣ ΕΝΤΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Κύριός τις κατοικῶν ἐν Ἰνδίαῖς, ὑπῆγε ἡμέραν τινα εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, ἵνα λάβῃ ἐν βιβλίον· σῦρας δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς θυρίδος ἡσθάνθη εἰς τὸν δάκτυλον ὡς βελόνης ἐλαφρὸν κέντημα· ἐπίστευσε λοιπὸν ὅτι πραγματικῶς κάποιος εἶχεν ἀφίσει βελόνην εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ δάκτυλός του ἐπρίσθη, κατόπιν ὅλον τὸ σῶμά του καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε! Τὸ κέντημά του δὲν προῆλθεν ἀπὸ βελόνης, ἀλλ' ἀπὸ μικρὸν φαρμακερὸν ὄφιν, ὅστις ἐκρύπτετο ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. Τοιοῦτοτρόπως ὑπάρχουσι βιβλία τερπνὰ ὑπὸ τὰς σελίδας τῶν ὁποίων κρύπτονται ὄφεις πολὺ κινδυνωδέστεροι ἐκείνου, διότι τὸ κέντημά των εἶναι θανάσιμον εἰς τὴν ἀγνότητα, εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν ἡθικὴν, εἰς τὴν πίστιν· ὅσον τὸ ὕψος των εἶναι ὡραιότερον, ὅσον ἡ φαντασία τοῦ συγγραφέως εἶναι πλουσιωτέρα, τόσον ἡ πληγὴ εἶναι λεπτή καὶ ἐπικίνδυνος καὶ ἐπομένως τόσον ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν εἶναι φοβερά.

Ἀναγνῶστα, πρόσσεξον καλῶς μήπως ἔχεις εἰς τὴν βιβλιοθήκην σου τοιούτους ὄφεις;

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

Πρὸ τίνος χρόνου ἐδημοσιεύθη κατάλογος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλολογικὸν Νεκρολόγιον» ἐν ᾧ αἱ ἐξῆς ἀξιοπερίεργοι πληροφορίαι ἐφαίνοντο.

Ἐκ τῶν 50,000 συγγραμμάτων δημοσιευθέντων κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα μόνον 59 σώζονται. Ἐκ δὲ τῶν 1000 ἅτινα ἤδη ἐκδίδονται 650 ἐξαφανίζονται κατ' ἔτος καὶ μόνον 150 ζῶσι περὶ τὰ ἑπτὰ ἔτη.

Ὅποια σύγκρισις μεταξὺ τῶν λοιπῶν συγγραμμάτων καὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Κατὰ τὸ ἔτος 1804 ὅτε ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ Βιβλικὴ Ἑταιρεία ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ὑπῆρχον περὶ τὰ 5,000,000 ἀντίτυπα τῶν Γραφῶν εἰς 50 γλώσσας, ἡδὴ ὁμοῦς ἡ ἑταιρεία αὕτη μόνη ἐξέδωκεν 80,000,000 ἀντίτυπα εἰς πλεόν των 200 γλωσσῶν.

Ὁ ἐν Ἑραμάγγῃ ἱεραπόστολος μεταφράσας εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀπετάθη πρὸς αὐτοὺς ὅπως πληρώσωσι τὰ ἔξοδα τῆς τυπώσεως. Αὐτοὶ δὲ συνενοηθέντες προσέφερον τινὲς μὲν τόξα, ἕτεροι βέλη, ἕτεροι ῥόπαλα καὶ ἕτεροι χρέματα καὶ ἄλλα τινα εἶδη μέχρις οὗ ποσὸν ἐξ 23 λιρῶν συνήχθη. Καὶ ὁμοῦς ἐν τῇ τόπῳ τούτῳ πέντε ἱεραπόστολοι ἐφρονέθησαν ὑπὸ τῶν κατοίκων πρὶν ἢ ὁ χριστιανισμὸς ριζωθῇ παρ' αὐτοῖς.

Ο ΜΙΘΡΑΣ

Ἡ ὀπισθεν εἰκονογραφία παρίστησι μίαν τῶν κυριωτάτων θεοτήτων τῶν Ἰρανίων, ἢ τῶν Περσῶν, τὸν θεὸν τοῦ Ἥλιου Μίθραν, ὅστις κατὰ τοὺς ἀρχαίους Πέρσας βοηθῶν τὸν Ὠρομάσδην κατέβαλε τὰ πονηρὰ καὶ σκό-